

בתי המשפט

		בית משפט מחוזי תל אביב-יפו	
פ 040126/05			
תאריך: 29/09/2005		כב' השופטת דר' עדנה קפלן-הגלר	בפני:

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג'ק כהן

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד שלום

הנאשם וסניגורו עו"ד רופא

הכרעת דין

בפתח דבר יאמר, כי ראיתי לזכות הנאשם מחמת ספק מאישומים כנגדו.

על פי עובדות כתב האישום מיום 8.5.05 נטען, כי ביום 4.5.05 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, הגיעה הגב' חוה גולדשלגר, ילידת 1917, (להלן המתלוננת) לפתח הבניין אשר בו היא מתגוררת ברחוב דיזנגוף 81 בתל אביב. נטען, כי לאחר היכנסה של המתלוננת לבניין, נכנס הנאשם בעקבותיה, דחפה לעבר המדרגות הסמוכות לפתח הבניין, אחז במתלוננת בכוח והכה אותה, תוך שהוא מסיר בכוח טבעת אשר ענדה על אצבע בידה הימנית. עוד נטען בכתב האישום, כי כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת חבלות באצבעה וברגלה הימנית. הנאשם, כך נטען, נטל את הטבעת והחל להימלט מן הבניין. בתה של המתלוננת, המתגוררת אף היא בבניין האמור שמעה את זעקותיה של אימה וירדה אליה. עוד נטען בכתב האישום, כי בהגיעה לפתח הבניין הבחינה הבת בנאשם הנמלט והחלה לרדוף אחריו ברחוב דיזנגוף ולאחר מכן ברחוב בר כוכבא הסמוך, תוך ובמהלך מנוסתו, נטען, כי השליך הנאשם את הטבעת ברחוב. המשיך הנאשם במנוסתו

וברחוב בר כוכבא, סמוך למספר 39 – 41, נתפס הנאשם על ידי אמיר אליהו, עובר אורח אשר אחז בנאשם ומנע הימלטותו. במהלך אחיזתו, מואשם הנאשם, כי הכה את אליהו אמיר במכת אגרוף בפניו. זמן קצר אחר כך, כך נטען, הגיעו לעזרת אמיר שוטרים לובשי מדים אך הנאשם הצליח להשתחרר מאחיזתו של אמיר, ולמרות והודיעו לו השוטרים כי מעוכב הוא ודרשו ממנו לעצור – המשיך להימלט. השוטרים הצליחו לשוב ולתפוס את הנאשם, תוך שהוא מפעיל נגדם כוח, מתנגד למעצרו כדין ומנסה להימלט. הנאשם מואשם בעבירת שוד בנסיבות מחמירות ובעבירת תקיפה כדי להתנגד ללכידת או מעצר כדין.

בתשובתו לכתב האישום ביום 25.5.05, לא כפר הנאשם בעצם ביצוע מעשה השוד כלפי המתלוננת וכי רץ במקום ונתפס. טען הנאשם כי **כופר הוא בביצוע השוד על ידו.**

הודה הנאשם כי בתה של המתלוננת רדפה אחריו ברחוב ומסר הסבר לסיבת ריצתו: "הוא רץ ממקום למקום ממתווך למתווך מדיזנגוף לרחוב בן יהודה. בעת האירוע עליו מדובר אז ישב הנאשם ברחוב דיזנגוף 75 עם מתווך בשם עופר מלכי הוא סיים את הפגישה שם והוא רץ לכיוון רחוב בן יהודה 48 שם מתווך בשם אפי מסוכנות דנקר. הוא רץ כדי לתפוס אותו שלא יזכור (צ"ל, "ייסגור") כי זה היה ערב יום השואה כדי לפני שיסגור את העסק" (פרוט', עמ' 5). הודה הנאשם כי אזרח ניסה לעוצרו ברחוב בר כוכבא כאמור בכתב האישום. זאת - בצורה אגרסיבית, וכתוצאה מכך - התנגד הנאשם לתפיסה. עם זאת, לא זכר הנאשם אם היתה מכת אגרוף.

עוד הודה הנאשם כי בעת הגיעם של השוטרים, השתחרר מאחיזתו של עובר האורח, הוסיף, כי עצר את הבין כי נרדף הוא על ידי שוטרים. כפר הנאשם כי השוטרים הודיעו לו כי הינו מעוכב, דרשו ממנו לעצור ואילו הוא נמלט. כפר הנאשם בהשלכת הטבעת אשר נמצאה מתוך ולא היתה ברשותו.

הוזה אומר מעתה:

גדר המחלוקת – לא עצם ביצוע השוד אלא זהות המבצע כנאשם. ובאשר לאישום בתקיפה על מנת להתנגד ללכידה או מעצר כדין – בכפירת הנאשם לרבות הסבריו לעיל למהלך דברים (שם, שם).

כי כך, נזקקה המאשימה להבאת ראיות להוכחת הנתען על ידה והנאשם, בתורו, אף הוא הביא ראיותיו.

מסרה המתלוננת, עדת התביעה הגב' חוה גולדשלגר בעדותה במשטרה מיום 4.5.05 בשעה 18:56, עדות אשר סומנה ת/1 והתקבלה כחקירה ראשית, כי ביום האירוע הגיעה

לביתה בשעה 16:00 ממועדון הקשישים אשר ברחוב רש"י 48 תל אביב. משהגיעה לדלת הבניין, התקשרה מבחוץ לבתה שרה (להלן – הבת, שרה) על מנת והאחרונה תפתח הדלת. ברגע בו פתחה הבת הדלת - נכנס מאן דהוא, דחפה על המדרגות, לא עזבה ונלחם בה עד אשר לקח טבעתה בצבע כסף עם אבן שקופה.

בישיבת יום 21.06.05 הוסיפה המתלוננת לשאלת תובעת כי נדחפה כאשר פניה היו מופנית לצד הנגדי לדלת הכניסה (עמ' 30).

צעקה היא עד מאוד ובתה ירדה למטה וגם שכנתה פרלה (להלן "פרלה") אשר נשארה עימה.

בחקירה הנגדית (שם, עמ' 32) פרטה כי פרלה גרה בקומה שלישית, בתה בקומה רביעית והיא – בקומה השנייה. זוכרת, אך לא בטוחה, כי פרלה ובתה ירדו אליה יחדיו. זוכרת היא כי בתה, טרם יצאה מפתח הדלת, דיברה איתה קצרות – אך אינה יכולה לדייק ולהעריך כמה זמן ארך השיח – אך "לא הרבה זמן" (שם, עמ' 33).

זיהתה המתלוננת הטבעת כאותה טבעת אשר נגנבה לה במהלך האירוע. (ת/1, עמ' 1)

נפצעה "באצבע השניה ביד ימין בגלל הטבעת שהוא לקח לי וברגל ימין" (ת/1 עמ' 1), אולם - לא נזקקה לטיפול רפואי. בדיון מיום ה 21.6.05 (עמ' 30) מסרה המתלוננת לשאלת סניגור כי את הטבעת ענדה על זרת יד ימין. הוסיפה עוד כי "קראתי לבת שכואבת לי האצבע היה קשה להוריד ואז קראתי לבת שלי בואי תביאי אני לא יכולה כואבת לי האצבע. כאבה הלך כנראה קשה זה כאב לי נורא" (עמ' 31). ועוד, כואבת לה היד עד עצם היום הזה וכאביה עד מרפק וזקוקה היא לתחבושת אלסטית. אינה זוכרת אם החזיקה דבר מה בידה. אינה יודעת את שוויה של הטבעת. קיבלה אותה מבתה ב 1987. לא תוכל לזהות את השודד "אני הייתי בשוק פחד" (ת/1 עמ' 1).

עד התביעה, מר אמיר אליהו מסר, כי ביום האירוע, בסביבות אחר הצהריים הלך הוא ברחוב בוגרשוב ממול לבית הכנסת. הלך מרחוב בוגרשוב לרח' בר כוכבא עם פניו לכיוון רח' דיזנגוף – בצידה הימני של המדרכה. או אז, הבחין בנאשם (בהצביעו עליו) רץ ברח' בר כוכבא לכיוון בוגרשוב (העד – המשביר לימינו והכיכר לשמאלו, והנאשם – רץ מולו בצידה השני של המדרכה). מסר, כי ריצת החשוד היתה די מהירה.

ראה את שרה (בתה של המתלוננת) רודפת אחרי הנאשם ושמע אותה צועקת "תעצרו אותו גנב". מכיר הוא את שרה כשכנה.

ולשאלת סניגור פרט העד את המרחק ממנו ראה את שרה: – כחמישים מטר. את האיש הרץ, דהיינו הנאשם, ראה מאמצע הרחוב אך אינו יכול להעריך במטרים.

אין העד יודע את המרחק אשר היה בין שרה, אשר רדפה אחרי הנאשם, והנאשם; כ 5 – 6 מטרים.

"כשתפסתי אותו שרה כבר ממש הגיעה ... כשתפסתי אותו היתה לידו" (פרוט', עמ' 5).

מתאר העד את נתיב הריצה של הנאשם: "רץ משמאלי לכיוון בוגרשוב באיזה שלב עבר לכיון הכביש רץ לכיון הכביש ואני תפסתי ממש כאילו שהוא הגיע לשלב שעלה למדרכה ליד מכונית. יש מכוניות בצד ימין של הכביש הוא עבר מצד שמאל לתוך הכביש עצר לכיון המדרכה שלי...תפסתי אותו לפני שהספיק להגיע למדרכה איפוא שאני הייתי" (שם, עמ' 3).

"תפסתי אותו חזק הוא ביקש שאשחרר אותו לא הסכמתי נתן לי פיצוץ בפנים" (שם, עמ' 3, 4). ובחקירה הנגדית מפרט העד כי תפס את הנאשם בחולצה לקראת הצוואר. העד מכחיש כי קפץ על הנאשם. מכחיש כי נתן לו מכה. היתה לו לעד שקית ביד אחת ובשניה תפס את חולצת הנאשם ולא היה פנוי בידי לתת לו מכה. "מי שקיבל את המכה זה אני לא הנאשם" (שם, עמ' 5).

לא זוכר העד פרטי הלבוש של הנאשם. זוכר הוא כי היה לבוש חולצה מכופתרת אשר את צבעה אינו זוכר וכי "חושב שהיתה שקית ביד אבל לא בטוח".

ש. מה יותר נכון, דברים שאמרת במשטרה בחקירה או דברים שאתה אומר היום.

ת. במשטרה יותר נכונים כי זה היה ממש המקרה והכל יותר ברור וזכרתי.

ש. במשטרה שאלו אותך אם הבחנת שאותו נאשם חשוד אז החזיק משהו ביד ענית לא.

ת. אני נצמד להצהרת המשטרה. ומה שאמרתי פה שהחזיק משהו זה לא נכון. אפילו לא הייתי בטוח עבר הרבה זמן מאז.

שוטרת, אשר ישבה בניידת סמוכה - ראתה את מכת האגרוף ושאלה לשלומי. העד, כדבריו, הרפה מן הנאשם לשוטרים אשר היו בניידת (והיו לבושי מדים) - אך הנאשם הצליח לברוח שוב ברח' בר כוכבא ולכיוון רח' דיזנגוף. דהיינו, חזר הנאשם על עקבותיו אך השוטרים תפסו אותו בפינת דיזנגוף בר כוכבא (שם, עמ' 4).

עדת התביעה, גב' שרה גולדשלגר רבינוביץ, בת המתלוננת, מסרה כי גרה היא בקומה שלישית (מעל חנויות) בדיזנגוף 81 מעל אמה הגרה בקומה ראשונה.

ב4.5.05, ערב יום השואה בסביבות השעה 16:00 (ובחקירה הנגדית: "16:10 – 16:20 פחות או יותר לא הסתכלתי על השעון"), צלצלה אמה באינטרקום, כהרגלה הקבוע, למען תפתח לה העדה את דלת הכניסה ולעיתים, בעת הצורך, אף יורדת העדה לעזור לה. פתחה היא הדלת, ולפתע - שמעה זעקות. שמעה היא את אמה צורחת. מיד ירדה למטה. מדובר בשישים מדרגות (שם, עמ' 9).

אכן, בהודעתה הראשונה נ/1 (עמ' 1) מסרה כי כאשר ירדה, היתה השכנה, גבי פרלה פרץ, ליד אמה. בנ/2 (עמ' 1) אמרה כי ירדה לפני הגבי פרץ וכך גם אמרה בעדותה בבית המשפט (שם, עמ' 13). את הסתירה הסבירה העדה בסערת הרגשות בה היתה אחוזה.

משהגיעה שרה לקומה ראשונה, יכולה היתה לראות כדבריה, את דמות האדם. ומתארת היא את המיקום: **"שני צעדים לפני הכניסה יש הול קטנטן ויש שש מדרגות"** (פרוט', עמ' 6). ראתה היא את אמה שרועה על המדרגות, פניה לכוון דלת החצר קדימה, פניה אל המדרגות וצועקת כי גנבו לה. האם - היתה שרועה באלכסון במדרגה השלישית וצעקה. ראתה שרה את **"הדמות של האדם. תארתי את צבע החולצה שלו והדמות שלו. יצאתי מחוץ לבנין, ראיתי אותו פונה ימינה פונה לבר כוכבא. רצתי אחריו כל הדרך"**. והלאה מכן, מסרה (שם, עמ' 9) כי ראתה את גב הדמות מן השלב בו הקומה הראשונה מתחברת לששת המדרגות המובילות למקום בו אמה היתה שרועה. או אז - נותרו לה לרדת 6 – 7 מדרגות. ולבקשת סניגור הבהירה העדה כי כאשר נכנסים לבניין, יש מסדרון "פיציי", יש שש מדרגות, משטח ואז עשר מדרגות נוספות. משם - רואים את דלת האינטרקום. בסך הכל, מדובר בכ - 16 מדרגות מהמקום בו ראתה את הדמות מגבה ואת אמה ועד לכניסה לבניין (שם, שם);

ברגע בו ראתה את אמה, דלת הכניסה נסגרה; לא לקח שניה אפילו מעת שהדלת נסגרה ועד אשר הגיעה היא לדלת ופתחה אותה (שם, עמ' 10). ומקשה הסניגור לעניין טווח הזמן אשר לקח לעדה לרדת 16 מדרגות, לבדוק את שלום אמה, לפתוח הדלת ולצאת אל הרחוב כי עניננו ביותר משניה? בדברי העדה כי לא כך. מסרה, כי ראתה את הדמות לפני אשר נסגרה הדלת. ראתה את החולצה הכהה, המכנסים הכהים וצורת גופו – מאחורה. (שם, עמ' 10, 11).

התאורה בחדר המדרגות - כשל אור יום. יש חלון מהגג הנותן אור, אך נוהגים הם להדליק האור בחדר המדרגות.

ידעה שרה לומר את פרטי לבושה של הדמות: חולצה כהה ומכנסיים כהות. ומוסיפה היא כי אחר כך, במעלה רחוב בר כוכבא גם ראתה כי מחזיקה הדמות שקית קטנטנה (מסמנת היא את גודל השקית ומסומנת ת/4), אטומה; חושבת - בצבעי ירוק ושומנת. בחדר המדרגות, לא ראתה היא כי הגנב מחזיק בידו שקית (שם, עמ' 11, 12). לא ציינה את קומת האיש.

ראתה את הדמות יוצאת מן הבניין, פונה ימינה לרחוב בר כוכבא. מסרה היא כי היתה עם הדמות בקשר עין רציף. רצה אחריו כל הדרך. תחילה רץ ימינה ואחר כך שוב ימינה. ובהפנית סניגוריה לדבריה השונים של העדה מיד סמוך למקרה ת/9 (עמ' 1) ונ/1: בת/9 (עמ' 1) כי הבחינה באדם בעל בגדים כהים ושיער בהיר ורק בעת אשר פתחה את דלת הכניסה "וירדה בריצה מהבית במדרגות ופתחה את דלת הכניסה היא הבחינה באדם בעל בגדים כהים ושיער בהיר רץ ופונה לרח' בר כוכבא". בנ/1 (עמ' 1) לשאלת חוקר כיצד ידעה מי זה הגנב וענתה: "כשיצאתי מהבניין ראיתי את

הגב שלו כשהוא רץ ואני אחריו...".

מקשה הסניגור בחקירה הנגדית (שם, עמ' 14) "יכול להיות מצב שהדלת נסגרה לפני שאת יצאת שאותו אדם שיצא מחדר מדרגות פנה ימינה לדיזנגוף מבלי לעשות ימינה וימינה לבר כוכבא?" בתשובת העדה כי מצב זה אינו יתכן שכן ראתה את הדמות פונה ימינה ובעודה רצה אחריו, ראתה אותו פונה הלאה ימינה. משיצאה, היה החשוד רץ כמטר וחצי לפני (שם, עמ' 14). ולקושייה:

ש. יש פה שלוש עדויות בכל עדות את נותנת פרטים שונים לגבי איפוא ראית אותו. ת. ראיתי אותו בכניסה הדלת נטרקה ראיתי אותו מחוץ לבנין זה מטר וחצי מחוץ לבנין הוא רץ ואני רצתי אחריו. ש. את הגנב לא תפסת. ת. לא. אבל הייתי בקשר עין רציף אחרי הגב שלו. התמקדתי על הגב שראיתי בחדר המדרגות. התמקדתי על הגב שרצתי אחריו. (הדגשות שלי – ע.ק.ה). ש. אני אומר לך שבעדות הראשונה שמסרת שלוש שעות לאחר האירוע מסרת דברים לא נכונים ידעת שהם לא נכונים אולי בגלל שרצית לעזור לאמא ובעדות השניה לא יכולת לסגת ולכן מסרת דברים דומים. ת. אם היתי משקרת ולא זוכרת הייתי אומרת אבל חזרתי עם אמא שלי בין תשע לעשר בלילה שחזרתי את הנתונים ואז מסרתי עדות שניה. אין לי רצון להעליל על אף אחד אני לא רצה אחרי אנשים סתם ברחוב.

ובהפניתה לנ/1 שם אמרה: "..."ורצתי אחרי הגנב, וצעקתי בכל רם גנב גנב ואז תפסתי אותו והוא הצליח לברוח לי מהיד", כמו גם בגירסתה הראשונית כעולה מת/9 (עמ' 2) בה מסרה לשוטרת עמר כי כמעט והצליחה לתפוס הנאשם אך הוא הצליח לחמוק ממנה? בהסבירה, כי התכוונה לאמר כי תפסה אותו בזוית העין, "I got him".

במהלך הריצה אחרי החשוד היה הוא כשלושה מטרים לפניו (נ/2 עמ' 1). מסרה, כי רץ הנאשם ריצה מהירה. ראתה אותו במדרכה הימנית אשר קרובה יותר לכיכר דיזנגוף מאשר למשביר. צעקה אחריו "גנב גנב". ראתה את אמיר, שכנה מרחוב בר כוכבא. אומרת כי מכירה היא אותו כבר כמה וכמה שנים. ראתה כי אמיר קיבל מכה בלחי מהאדם אחריו רצה.

ביקשה היא מנהג מונית כי יחסום את דרכו של הבורח וכך עשה. (שם, עמ' 7). ראתה היא את המשטרה עוצרת את הנאשם בבר כוכבא 37 38, הבנין הרביעי מפינת דיזנגוף וכי זה התפרע והשתולל ואז חזרה חזרה לאמה "שהיתה מאוד נסערת והיתה לבנה".

פניה של הדמות ראתה רק לאחר עצרו השוטרים. לבש האדם חולצה כהה ומכנסיים כהות. אינה יכולה לומר האם מדובר במכנסי גיינס (שם, עמ' 10). צבע שיערו - חום כהה.

בחקירתה במשטרה (נ/1) מסרה כי אינה מכירה את החשוד, אף פעם לא ראתה אותו ומזהה היא בוודאות את גנב הטבעת כמי אשר אחריו רצה ומי אשר תפסו השוטרים מאוחר יותר.

מפרטת כי גנב הוא טבעת שנתנה לאמה, טבעת בעלת ערך סנטימנטלי מתוך וקיבלה אותה מחמה אשר כבר אינו בחיים.

לאחר האירוע לקחה את אמה למשטרה ואחר מכן חזרה עם אמה והיתה עימה כל הערב. עדותה במשטרה נגבתה בערך ב 20: 19 והתנהלה ללא לחץ.

ובאשר לפגיעה באמה: מסרה (שם, עמ' 7) כי ראתה כי נחתך לאמה פרק היד. על קמיצת ידה של האם נוצר חתך ועד היום כואבת לאם היד ונזקקת היא לתחבושת אלסטית. בשאלת סניגור (שם, עמ' 12) כי בעדותה הראשונית אמרה העדה כי אמה לא נפגעה. בתגובת העדה: "לא נפגעה? סליחה!" ובהמשך, בהבהרתה, כי אכן לא נזקקה האם מיד לטיפול רפואי כי לכאורה רק נשרטה באצבע אולם למחרת ידה כאבה והבת קנתה לה תחבושת אלסטית. שרה הוסיפה כי לא הלכו לטיפול רפואי בשל חששה של האם מרופאים.

עד התביעה השוטר חי שטריקברגר - סייר תנועה במשטרה (דוחות הפעולה ת/5 ות/6) מסר, כי ביום ה - 4.5.05 בשעה 16:45, ביחד עם השוטרת רויטל תשובה עסק באכיפה וחנה עם הניידת ברחוב בר כוכבא. לפתע שמעו צעקות לעזרה "גנב גנב" מאחוריהם. הבחין הוא בחשוד אשר נאבק עם אזרח ברחוב בר כוכבא.

מתאר הוא כי החשוד לבש גיינס, חולצה שחורה ארוכה, שיער חום, נעלים שחורות והיה עם שקית בידו. השקית "פלוס מינוס דף פוליו" (שם, עמ' 17).

כן ראה הוא את שרה צועקת "הוא גנב לאמא שלי את הטבעת" (ת/5 עמ' 1) והצביעה על החשוד, אשר בינתיים הצליח לברוח מידי של האזרח לכיוון רחוב דיזנגוף. מיד רץ העד אחרי החשוד וכך גם עשתה השוטרת רויטל תשובה. מצייין הוא כי צעק לחשוד מספר פעמים "עצור משטרה".

בדיזנגוף 81, בסמוך לעץ, בפינת בר כוכבא, הצליח לתפוס את החשוד, אשר נאבק, ניסה לברוח והתנגד למעצר וזאת אף על פי ואמר לו השוטר כי "הוא עצור בגין גניבת / שוד טבעת" (ת/5 עמ' 1).

ש. מה קרה אחרי שעצרתם אותו....

ת. ניסה להתנגד הודענו שהוא עצור וניסה להתנגד ולא נתן לאזוק אותו יחד עם השוטר אזקנו אותו. הוא התנגד עם הידים התנגד לתת ידים מאחורה לאזוק אותו והתנגד למעצר.

ש. הוא לא ניסה לברוח. עמד במקום פשוט לא נתן את הידים.

ת. כשאנו אוחזים בו והוא מנסה להשתחרר יכול להיות שהיתה לו כוונה לברוח לא נתנו לו. הוא ניסה להשתחרר.

והלאה משם:

ש. בפועל עמד במקום.

ת. נכון.

(שם, עמ' 17).

כן מצייין השוטר כי היה הוא לבוש במדים וכך גם השוטרת אשר עימו. תפס השוטר החשוד, אזק אותו מאחורי גבו בידי וזאת בדיזנגוף 81 פינת רחוב בר כוכבא. מצייין הוא (ת/6 עמ' 1) כי בעת שתפס את החשוד אמר זה "אני לא יודע למה רדפו אחרי ואני לא יודע למה הבחור ניסה לעצור אותי אני לא עשיתי כלום".

מצייין השוטר כי תוך כדי המרדף הרגלי, קרא הוא לסיוע במכשיר הקשר אשר ברשותו ולקריאתו נענו מתנדבים ושוטרים.

נלקח החשוד למקום מוצנע (חדר מדרגות) ובוצע בו חיפוש על ידי העד ועל ידי השוטר בועז מור אך לא נתפס דבר.

בחיפוש של אילן אהרון, במקום תפיסתו של החשוד, הוא דיזנגוף 81 פינת בר כוכבא, נמצאה טבעת בצבע כסף אשר באמצעה אבן הנחזית להיות יהלום (ת/3) (להלן). החשוד/נאשם נלקח לחקירה במשטרה.

עדת התביעה השוטרת רויטל תשובה (ת/7) מסרה, כי בתאריך ה 4.5.05 בשעה 16:45 בעודה עוסקת באכיפת תנועה ליד בר כוכבא 39 שמעה צעקות "גנב, תעצרי אותו", צעקות אשר הגיעו מכוון הצומת הנ"ל. או אז הבחינה בגבר עם שקית קטנה ביד אשר נאבק בגבר

אחר, צעיר. הבחינה היא בבירור כי הגבר עם השקית נותן אגרוף לפניו של הבחור הצעיר. ובחקירתה הנגדית מוסיפה: **"ראיתי בוקס מהנאשם לבחור הצעיר. הבחור הצעיר התכופף לריצפה ואחז את הפנים"** (פרוט' מיום 6.6.05 עמ' 18). מיד לאחר מכת האגרוף, ניסה המכה לברוח, לכיוון דיזנגוף לכוון צפון. השוטרת, המציינת כי היתה במדים, החלה לרוץ אחריו תוך שהיא "עצור אתה מעוכב" וביחד עם השוטר חי (הוא חי שטריקברגר). החשוד לא עצר, המשיך לרוץ עד אשר חסם אותו השוטר מימין והשוטרת משמאל ותפסו אותו. המשיך החשוד להתנגד ולהאבק בשוטרים תוך כדי והוא משתולל בידיו. אחזה היא בידיו מאחורי גבו והשוטר חי אזק אותו תוך כדי שהוא אומר לו שהוא עצור בחשד לשוד. אז אמר החשוד: **"אני רץ כי אני ממהר לפגישה"** (ת/7 עמ' 1). ובחקירה הנגדית (פרוט' מיום ה 6.6.05 עמ' 19):

ש. הוא לא רצה שיכבלו את הידים.

ת. התנגד רצה להמשיך לברוח הדפנו אותו משני צידי העמוד. הוא ניסה לברוח לכיון דיזנגוף לכיון כיכר דיזנגוף.

כן מוסיפה השוטרת כי בעת המרדף הגבי שרה גולדשלאגר צעקה לעברם: **"הוא גנב את הטבעת"**.

מציינת השוטרת כי בכל העת – למן המרדף ועד למעצר, נשמר קשר עין רצוף. מוסיפה היא כי הבחינה בחשוד בבירור. מתארת היא אותו: חולצה כהה, מבנה גוף בינוני, מכנסי גיינס, נעלי עור כהות מעור (לקה) (ת/7 עמ' 1).

עד התביעה מר אילן אהרון מסר כי הינו מתנדב במרחב ירקון. ביום ה 4.5.05 הצטרף הוא לאירוע נשוא הדיון. בעת אשר הגיע למקום, כבר היה הנאשם כבול. התבקש הוא על ידי השוטר חי לבדוק לאורך הציר מכיוון בו החל המרדף ולחפש הטבעת. זאת, כי ככל הנראה, השליך הנאשם הטבעת באזור המאבק עם השוטר חי (ת/8 עמ' 1). בזיכרון דברים זה הוסיף, כי מצא טבעת אשר היתה זרוקה על הרצפה בסמוך לעץ דיזנגוף פינת בר כוכבא. הטבעת נמצאה בעץ פינת בר כוכבא. בצד של דיזנגוף 81.

החיפוש החל מאמצע בר כוכבא, כאשר הלך הוא על צידו הצפוני של הרחוב לכוון דיזנגוף 81.

הטבעת נמצאה ליד העץ היחיד שם. ובתשובה לטענת סניגוריה כי שם, בהפניה יותר מעץ אחד לתמונת סטילס (נ/3) - בתשובת העד, כי העץ, הוא מצוי בסוף בר כוכבא פינת דיזנגוף בצד שמאל. **"אם אני יורד בבר כוכבא זה העץ הראשון על דיזנגוף 81 זה הפינה"** את הטבעת מצא באדנית העץ, על החול (שם, עמ' 21).

ש. כשחיפשת את הטבעת ידעת איפוא תפסו את החשוד.

ת. לא. את החשוד תפסו על בר כוכבא אני הגעתי כשהיה כבר כבול.

ש. כשחיפשת את הטבעת ידעת איפוא תפסו אותו?

ת. כן. כי ראיתי אותו עצור על בר כוכבא.

מתאר העד בת/8 את הטבעת כטבעת בצבע כסף עם אבן חן שקופה, גדולה במרכזה. (הטבעת - ת/3).

עדת התביעה השוטרת ורד עמר (ת/9) מסרה, כי ביום ה 4.5.05 נענתה היא ועמיתתה אתי לסקר לקריאתם של השוטרים חי ורויטל לסייע להם במרדף רגלי ברחובות דיזנגוף ובר כוכבא.

משהגיעו למקום האירוע בבר כוכבא, החשוד (הוא הנאשם) היה כבול, לידו עמדה שרה אשר אמרה לה כי החשוד תקף את אמה וגנב לה טבעת מהיד.

הוסיפה, כי יחד עם בת המתלוננת- ניגשו אל אמה, היא המתלוננת, אשר היתה בדיזנגוף מול מספר 88 ב"סנדוויץ' הטוניסאיי". שם לקחה מהמתלוננת פרטים ראשוניים.

העדה כתבה בת/9 כי המתלוננת מוסרת כי בעת אשר חזרה מחברה המתגוררת ברח' רש"י, "בהגיעה לבניין מגוריה, נכנסה לכניסה ואז הגיע מישהו מאחריה תפס בה ניסה לחסום את פיה תפס אותה ביד ימין ומשך לה טבעת מהאצבע ופצע אותה, היא החלה לצעוק והוא נבהל וברח" (ת/9 עמ' 1).

מציינת העדה כי לקחה גם גרסה ראשונית מבתה של המתלוננת, שרה; כי פתחה היא לאמה את דלת הכניסה, המתינה לה בפתח ביתה עם דלת פתוחה. או אז שמעה את צעקותיה של אמה. היא ירדה בריצה מהבית, פתחה את דלת הכניסה.

הבחינה היא באדם בעל בגדים כהים ושיער בהיר רץ ופונה לרח' בר כוכבא. היא רצה אחריו תוך שהיא צועקת "גנב, תעצרו אותו". אז ראתה את אמיר, ספר העובד במקום, רץ לעזרתה, החשוד תקף את אמיר. שרה המשיכה לרוץ ומונית אשר היתה במקום חסמה את החשוד. הבחינה כי השוטרים תשובה ושטריקברגר פותחים בריצה אחרי החשוד לדבריה, הבחינה כי הוא מתנגד להם ומתפרע.

כאן, הגיעה העדה עמר יחד עם אתי לסקר להגיש סיוע.

מציינת העדה במזכרה כי בעת אשר הגיעה למתלוננת היתה זו נסערת ומבוהלת ובקושי כלה לדבר.

הפיל החשוד את המתלוננת, אך היא לא נזקקה לטיפול רפואי (ת/9 עמ' 2).

בעת אשר שרה רצה אחרי החשוד, כמעט ותפסה אותו אולם הוא הצליח לחמוק ממנה. בשלב זה, הבחינה פרופיל פניו. לאחר מעצרו - זיהתה אותו בוודאות כאדם אשר ברח מהמקום.

לדברי העדה נמסר לה על ידי הבת, שרה, כי ראתה את פני החשוד עוד טרם עצרו אותו השוטרים.

עד התביעה רס"ל תומר עובדיה, מסר באשר למצב הבת, שרה, בעת גבות הודעתה נ/1. באמירתו כי הבת היתה "קצת לחץ קצת התרגשות מהאמא שנפגעה והתחילה לדבר בצורה קצת מבולבלת לא כל כך מובנת וברגע שהבנתי מה היא מדברת בעצם אז על פי זה כתבתי חקרתי נתתי לה לקרוא וחתמתי" (פרוט', עמ' 29). ולשאלת סניגור באם יתכן ולא הבינה? בתשובתו - כי שאל שלוש פעמים לוודא כי הבינה.

עדת התביעה, הגב' פרלה פרוץ, והיא השכנה הגרה מעל המתלוננת ובקומה מתחת לבת המתלוננת, שרה מסרה, כי ביום האירוע, ה 4.5.05 בשעה ארבע וחצי שמעה צעקות בחדר המדרגות בקומה התחתונה. רצה מיד וראתה את המתלוננת רועדת, כפופה וצועקת לבתה. שאלה אותה מה קרה וענתה לה המתלוננת כי גנב אותה מישהו וכי שרה יצאה אחרי הגנב. ראתה היא שריטה על אצבע המתלוננת. הוציאה לאיטה את המתלוננת מחדר המדרגות. פניה של המתלוננת היו לכיוון דלת החצר וגבה לדלת הכניסה (וראה גם נ/4 ו נ/4א). לקחה אותה לבית הקפה (סנדוויץ' תוניסאי) ולאחר מכן, הגיעה שרה, בת המתלוננת. ניתן לראות את דלת הכניסה רק מן המדרגות האחרונות (שם, עמ' 35).

עד כאן – אותה תשתית ראייתית לה טוענת תביעה להוכחת זהותו של הנאשם כמבצע השוד.

ומכאן – אל דברי הנאשם בעדותו, בחקירתו, במעצרו, בהכחשתו, מיד עם מעצר (ת/6) כל קשר לבצוע השוד בו הואשם.

כדבריו, כי "אני לא יודע למה רדפו אחרי ואני לא יודע למה הבחור ניסה לעצור אותי. אני לא עשיתי כלום".

בחיפוש על גופו לא נתפס דבר. שעת מעצר 16:45.

במסירת גרסתו ת/10 אותו ערב שעה 19:49 (להלן).

בחוזרו והכחישו כל קשר לבצוע השוד. באמירתו כי איש לא רדף אחריו, כי הלך מפגישה אחת ומהר לשניה, כי בחור "בא אליו", תפס לו את חולצתו "בזמן ששמעתי צעקות מאחורה. ואז אני אומר לבנאדם זוז מה אתה תופס לי את החולצה ואז דחפתי אותו וזהו. ואז קופצים עלי שוטרים".

ובעדותו – כי לא גנב הטבעת. כי מעולם לא גנב. אין לו עבר פלילי. "יש פה טעות. אני נפלתי קורבן" וגו'.

מסר הנאשם כי ביום האירוע היה בפגישה אצל מתווך בשם עופר הנמצא ברחוב דיזנגוף 75 (ומיקומו בין רח' בר כוכבא ובין המשביר, מחוץ לבניין של דיזנגוף סנטר) בקשר לעסקת

נדל"ן. זהו עיסוקו, החל מינואר אותה שנה. משמש הוא גם כנהג מונית (שם, עמ' 39 וכן ת/10 עמ' 1).

מסר, כי הגיע למשרדו של עופר מלכי בסביבות השעה 16:10 – 16:15. היה אצלו כתצי שעה. ובעמת התביעה אותו עם תצהירו של מלכי (ת/11), על פיו יצא ממנו הנאשם בשעה 16:00 בתשובתו: "אף אחד לא זוכר בדיוק הייתי אצלו בארבע אני מאמין שהייתי בארבע ארבע וחצי ויצאתי בארבע וחצי אז הוא לא זוכר בדיוק אם חצי שעה יותר חצי שעה פחות. אף אחד לא זוכר בדיוק" (שם, עמ' 44).

משיצא ממשרדו של המתווך, פנה שמאלה לכיוון דיזנגוף ולשם כך חצה את רח' בר כוכבא. החזיק הוא שקית – ואף הראה אותה לבית משפט. השקית אשר החזיק גודלה כגודל דף פוליו, לבנה והשם "לוטוס" רשום עליה בשקית מסמכים הקשורים למגרשים ועסקאות הנדל"ן.

כעבור מספר מטרים, הסתכל על שעונו, השעה היתה 16:40 – 16:45. חשב הוא לעצמו, מספר העד, כי ילך לעוד מתווך אשר שמו אפי ומשרדו נקרא דנקר (ומיקומו: בפניה ימינה לבן יהודה מרח' בוגרשוב). דיבר הוא עם המתווך כמה ימים קודם לכן ואמר שיבוא אליו בהזדמנות. היתה זו החלטה ספונטאנית (שם, עמ' 39).

ולשאלת התובעת (שם, עמ' 43):

ש. אמרת למשטרה היית צריך לדבר אתמול עם אפי בבן יהודה. פה אתה מספר את שם המשרד אתה חושב בן יהודה 40 למה לא מסרת במשטרה.

ת. לא שאלו אותי לא מסרתי.

ת. היית עצור.

ת. נכון.

ש. היה חשוב לך להגן על עצמך.

ת. כן.

ש. אם אתה נותן שם פרטי ושם רחוב אף אחד לא יכול לדעת מי זה ולא יכול לגשת אליו ת. אמרתי שזה מתווך שאני צריך לקפוץ אליו ואני עובד איתו קוראים לו אפי והוא בבן יהודה יותר מזה לא הייתי צריך להוסיף ולא הוספתי.

ולשאלת בית משפט (שם, עמ' 45) האם הפגישה עם אפי היתה פגישה מתוכננת, ענה:

ת. את אפי רוב הזמן אני לא מתקשר אליו. מתקשר לפעמים. רוב הזמן מפתיע אותו. לא קבעתי איתו בדיוק פגישה דיברתי בטלפון אמרתי אולי אבוא להביא עוד חומר. התקשרתי לא זוכר בדיוק מתי. לא באותו יום. באותו יום אמרתי אלך כבר משם.

ש. בהתחלה אתה כותב עשיתי ריצה קלה כי מיהרתי לעוד פגישה בקשר לנדל"ן. אבל לא היתה לך פגישה. בימ"ש מפנה לת/10 עמ' 1: ("...הייתי בפגישה ליד דיזנגוף סנטר ואז עשיתי ריצה קלה כי מיהרתי לעוד פגישה בקשר לנדל"ן". והלאה משם (בעמ' 2):

ש. היכן נימצא המשרד שאתה רצת אליו?

ת. אני דברתי אתמול עם אחד בשם אפי בבן יהודה אתמול בצהרים לא זוכר אני לא זוכר מספר זה משרד של נדל"ן ולפני שהוא יסגור קצתי (צ"ל "רצתי") לתפוס אותו. אני לפעמים קופץ לבקר אותו).

ת. לא היתה. אבל התכוונתי ללכת. בשבילי ללכת לראות משהו זה פגישה. לא היתה לי פגישה ממש. אבל עם עופר באתי איתו לפגישה גם כן.

חצה הוא את רח' בר כוכבא לכיוון כיכר דיזנגוף, היה כבר על המדרכה הצפונית של בר כוכבא ואז החליט ללכת דרך בר כוכבא בוגרשוב. זאת – מתוך והיה זה ערב יום השואה ומתוך ורצה להספיק עוד ללכת לקניות - מיהר ועשה דרכו בריצה קלה: החל ללכת בהליכה מהירה במעלה רח' בר כוכבא. והלאה מכך: "בהתחלה הלכתי מהר ואמרתי ארוץ ריצה קלה שאתפוס אותו לפני שיעזוב את המשרד..." (שם, עמ' 37, 39).

כאשר היה באמצעו של הרחוב, שמע צעקות. ולשאלת תביעה איזה סוג של צעקות? ענה, כי אינו יודע. שמע הוא משהו אבל לא כל כך ברור.

ש. לא שמעת אף אחד צועק גנב גנב ולא ראית אף אחד רודף אחריו.

ת. לא. (שם, עמ' 40).

ירד מהמדרכה לכביש כדי להמשיך בדרכו, ירידתו - כי למיטב זכרונו היתה אשה עם עגלה על המדרכה ועוד דברים. ברחובות היו אנשים רבים.

ובהפניה אל המפה, ת/2: דרכו: יצא מדיזנגוף, ממשרד המתווך, פנה שמאלה, חצה את רח' בר כוכבא, המשיך ברח' דיזנגוף. היה בפניה הצפונית של דיזנגוף בר כוכבא כאשר גמלה בליבו ההחלטה ללכת למתווך השני. הלך הוא מדיזנגוף לכיוון בוגרשוב במדרכה הצפונית.

לפתע קפץ עליו בחור, תפס ומשך בחולצתו עד כדי חניקתו. הנאשם - לא ידע מה לעשות ולכן נתן לו דחיפה בכתף לשחרר עצמו ממנו. חושב הוא כי היתה לבחור שקית ביד. הבחור תפס אותו בחולצתו עד כדי חנק עם השקית ועם היד. בשתי הידיים (שם, עמ' 40). אכן, לא אמר בת/10 הודעתו כי הבחור תפסו בחולצתו.

לא נתן לבחור אגרוף, אלא נתן דחיפה למען יוכל להשתחרר מאחיזתו. דחף אותו במכה (ראה הצבעתו על עצם הברית, בין הכתף לצוואר (שם, עמ' 40). נתן לאמיר אליהו אגרוף:

"הבחור אמיר התאבק איתי תפס אותי השתחררתי ממנו ברחתי ממנו אני לא הולך מכות עם אנשים בחיים שלי לא הלכתי מכות עם אנשים כל זה לקח שניות בעצמי הייתי בהלם ברחתי מהאדם הזה חשבתי שאולי הוא רוצה לתקוף אותי לשדוד אותי וברחתי ממנו וכשראיתי את המשטרה עצרתי" (שם, עמ' 40).

הכל קרה בשניות. חשב הוא, כי הבחור תוקף אותו, וברח הוא לכיוון השני לכיוון דיזנגוף. לא הבין הוא מה קורה.

לא שמע את צעקות האשה "גנב גנב" ואף לא את צעקות השוטרים "עצור משטרה". אין לו בעיות שמיעה או ראייה ובכל זאת לא שמע.

כאשר הגיע לפני דיזנגוף בר כוכבא ראה שוטר אשר אמר לו לעצור – עצר. עצרו אותו "בדיזנגוף ליד הבירה", בדיזנגוף 81, בפינת הרחוב הקרובה לכיכר דיזנגוף, מקום בו קודם לכן חצה (שם, עמ' 44).

ולשאלת תביעה לעניין מקום מעצרו ומקום הימצא הטבעת בסמיכות (שם, עמ' 44 – 45):

ש. במקרה גם באותה פינה מצאו את הטבעת שגנבו מהמתלוננת.

ת. אני לא יודע איפוא מצאו את הטבעת. בהתחלה שעצרו אותי לא ידעתי על מה מדובר אני לא יודע מה קרה שם. אותי עצרו בדיזנגוף בר כוכבא. לא יודע מה מצאו לא יודע על מה עצרו בהתחלה אחרי זה הסבירו במשטרה אמרו שגנבה טבעת לא ידעתי במה מדובר לא יודע מה מצאו ואיפוא מצאו לא ידעתי שום דבר.

וכאשר מבקשת תובעת הסבר הנאשם לגבי צירופי המקרים, אומר הוא (פרוט', עמ' 45):
"בעניין הזה קרה צירוף מקרים אני לא יודע מה קרה מי גנב אולי משהו גנב וזרק את הטבעת ונקלעתי לזה. יש לי הוכחות שהייתי בפגישה באותו זמן שקרה ובאותו זמן יצאתי לפגישה יש לי הוכחות ופה קרה צירוף מקרים בהרבה פעמים בחיים של אנשים יש צירוף מקרים..."

אמר לו השוטר לשים ידיים אחורה, ובכח קשרו את ידיו. חשב הוא כי עצרוהו בשל מריבתו עם הבחור.

ובחקירה הנגדית, פרוט' שם, עמ' 42, הרחיב לשאלת תובעת כי לא נאבק עם השוטרים; רצה לדעת מדוע עוצרים הם אותו. השוטרים סגרו בכוח את האזיקים עד שידו התנפחה.

ומבקשת מנאשם תובעת בחקירה הנגדית, (שם, שם) כי יתאר את לבושו אותו זמן:
"לבשתי מכנסי ג'ינס בהירים נעלים כאלה שחורות וחולצה שחורה עם שרוול ארוך קצת כפתורים למעלה חולצת בד. מכנסי ג'ינס". ובת/10 (עמ' 2): **"נעלי יציאה שחורות, מכנסי ג'ינס כחול משופשף, חולצה ארוכה שחורה טריקו, חולצה מתחת שחורה קצרה גם**

טריקו, ביד שמאל שעון בצבע כסף ורקע פנימי בצבע לבן, טבעת ביד ימין בצבע שניה מימין בצבע כסף, שיער חום מלא, גובה 167 ס"מ לערך, מבנה רזה ואני בן 50".

ולעניין תיאורו החיצוני שואל בית המשפט (שם, עמ' 45):

ש. האם אתה צובע שערות?

ת. כן.

בימ"ש מעיר כי צבע השיער של הנאשם נראה לו בהיר יותר עכשיו ממה שנראה לו בישיבה הקודמת והנאשם עכשיו יותר באור על דוכן העדים.

ובעקבות שאלות בית המשפט, שאלה התובעת (שם, עמ' 45, 46):

ש. ממתי אתה צובע את השיער.

ת. כבר שנים.

והלאה משם, לשאלת סניגורו:

מאז שהיית בבית המשפט פעם אחרונה ועד היום צבעת את השיער.

ת. כל שלושה ארבעה שבועות אני צובע התשובה היא כן לפני שבועיים משהו כזה צבעתי.

עד ההגנה המתווד, מר עופר מלכי העיד כי עובד הוא בעסק "בא לי נדליין" אשר נמצא בדזינגוף 75 בתל אביב. זהו משרד בקומת קרקע, בחצר בניין בצד המערבי, בצד של המשביר. בין דזינגוף סנטר ורח' בר כוכבא.

ביום האירוע, הוא ערב יום השואה, ה 4.5.05, היה אצלו במשרדו ג'ק ששון (הוא הנאשם) בסביבות השעה 16:00. אינו זוכר במדויק את השעה היות ולא היתה זו פגישה אשר נקבעה. היתה פגישה אקראית. (פרוט' מיום 29.6.05 עמ' 49).

וביתר פירוט, מוסיף הלאה משם:

ש. את השעה שהוא הגיע אליך אתה זוכר. באיזה שעה הגיע או עזב.

ת. בסביבות השעה 4:00. אם זה 4:20 או 3:30 איני זוכר בבירור. מאמין שזה נוטה ליותר מאוחר. אם זה לא היה ערב יום השואה לא הייתי זוכר את היום הזה. הוא בא אלי בצורה קבועה. במקרה זה זה היה ערב יום השואה יום לחוץ בזמנים רציתי לסגור בשעה 7:00.

ש. כשהוא עזב את משרדך אתה אומר שיש סבירות שזו שעה מאוחרת יותר.

ת. בין 4:00 ל - 5:00.

מסר הוא כי ששון מגיע למשרדו מידי פעם, כפעם בשבוע, (וסך הכל נפגשו 8 או 10 פעמים במשרדו). או אז נוהגים לשבת כחצי שעה, שלושת רבעי השעה ומדברים על עסקי נדליין.

אותו יום, הזכור לו בבירור משום היות היום ערב יום השואה, הביא לו הנאשם ניירת על מגרש למכירה בראש"צ ומגרש באיזור הקאנטרי קלאב.

אמר כי היו אנשים נוספים אשר עבדו במשרד – אך אינו זוכר בבירור. מכיר הוא את הנאשם כחמישה חודשים.

ובאשר לתצהיר אשר נתן בזמנו לעו"ד צברי, סניגורו הקודם של הנאשם, ב 19.5 (ת/11), אכן בעת נתינת התצהיר זכר טוב יותר ממה אשר זוכר היום האירועים (שם, עמ' 50). על פי התצהיר עולה כי הנאשם עזב את משרדו של העד בסביבות השעה 16:00 אחרי שישבו חצי שעה, שלושת רבעי השעה. העד זוכר זאת.

ת. עו"ד צוברי בא אלי למשרד והוא הזכיר לי את זה שג'ק ששון שהיה אצלי בערב יום השואה במשרד ואמר שזה היה בשעה 4:00. את האמת, זה יכול היה להיות כל זמן שהוא בן 3:45 עד 5:00. אין לי יומן פגישות. ההצהרה שלי היתה בערך. הוא

תמיד בא אלי לקראת סוף היום, בדרך כלל, זה הדבר היחיד. אני לא רשמתי. לבקשת סניגוריה מהעד להתאמץ ולחדד יותר השעה – בדברי העד: "הוא היה אצלי בשעה 4:00. כנראה עזב יותר מאוחר. חצי שעה תמיד" (שם, שם). בערב יום השואה, סוגר הוא את העסק ב 19:00 על פי החוק.

עד ההגנה המתנווד, מר אפי חוגי מסר כי עוסק הוא בתיווך מקרקעין והוא בעל משרד בשם "דנקר" אשר ברחוב בן יהודה 48 תל אביב.

מכיר הוא את ג'ק כהן היכרות שטחית מתוך והנאשם "נכנס אלי איזה פעם פעמיים למשרד אולי לפני חודשיים שלוש" והלאה משם: "בטווח של ימים בערך". אמר לו הנאשם כי יש מגרשים של מן דהוא הרוצה למכור. לא זכר העד למסור בדיוק ימים ושעות, מדובר בשעות הצהריים בסביבות שעה שתיים.

מסר הוא כי הנאשם הגיע אליו באקראי, בלי לתאם פגישה. הדגיש העד כי אינו זוכר פרטים רבים. חושב, כי היתה פעם אחת שהתקשר הנאשם ואמר כי רוצה הוא לבוא. מסר כי ראה את הנאשם פעם אחרונה בערך לפני חודש וחצי כאשר אמר לו הנאשם כי נעצר הוא וכי יתכן שירצה והעד יבוא להעיד (שם, עמ' 53, 54). משרדו פתוח משמונה עד שש. חושב הוא כי בהיות היום ערב יום השואה סגר קודם, אך אינו זוכר. שאלה תובעת:

ש. כשהנאשם ביקש ממך לבוא להעיד מה היתה תשובתך.

ת. שאני לא ממש מכיר אותו במיוחד. חבל. שאין לי מה לבוא לפה וגם אין לי זמן בשביל זה למען האמת.

אינו זוכר את יום השואה ואינו זוכר אם צפוי היה הנאשם להגיע אותו יום.

עד כאן – ראיות הגנה.

ויאמר:

הובאה מסכת העובדות בפרטיה; הובאו האמירות בשלביהן השונים, בין תרצי לומר בעת חקירת המשטרה, ובין תרצי לומר בעדויות בבית משפט.

ולא בכדי הובאו הדברים באותה דרך אשר מגלה פרוטוקול דיון שלם; לעיתים, באותו סירבול הנובע מנסיון הצגת המסכת בשלמותה ובדיוקה. הובאו הם, על מנת ועין הקורא תוכל להבחין ולצפות בכל אשר התברר במהלך הדיון; בכל אותם פרטים, ולו אף קטנים, אשר יש בהם כדי לקבוע, בסיומו של יום, שאלת חפותו או הרשעתו של הנאשם.

ויודגש:

בתיק זה, ההכרעה – ענינה באותו ספק, ספק סביר. העומד הוא, בפרישת ראיות, לזכותו של נאשם? או שמא תאמר, סוגרות ראיות תביעה עליו, על הסבריו להגנתו במכלול מוצג, כדי אותו בטחון משפטי נדרש להרשעה?

ובמיקוד לענייננו - האם לאחר סקירת כל ראיות תביעה, כקבוצן, ולאחר שמיעת דברי הגנה, בשקילת הדברים כולם, כמכלולם, כמצוות הדין - היש מקום להנות נאשם זה מספק? אותו ספק, אשר, **ספק סביר** צריך להיות, ולא סתם ספק בתחום דברים שבעלמא, או אפשרות היפותטית/תאורטית תלושה או קלושה.

וראה לעניין זה הלכת יסוד מפי כבוד השופט אשר בע"פ 528/76 דוד צלניק ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(3), 701, עמ' 710-709:

"מה שנדרש מהקטיגוריה במשפט פלילי הוא "להוכיח עובדות המצביעות בכיוון אשמת הנאשם במידה המגיעה לכדי אפשרות הקרובה עד מאוד לאמת או לוודאות (high probability) - דברי השופט אגרנט ב-ע"פ 232/55, (היועץ המשפטי לממשלה נ' מלכיאל גרינוולד, פ"ד יב 2017; פ"ע לב 3)."

וכן דברי השופט י. כהן בע"פ (נצרת) 1317/03 פלונית נ' מדינת ישראל, תק-מח 2004(1), 1110, עמ' 1126 לנפקות הספק:

"לאחר תיקון 39 לחוק, חזר ביהמ"ש העליון על ההלכה המושרשת היטב בשיטת משפטנו, ועוד בטרם התיקון האמור. (ראה לדוגמא, ע"פ 1359/99 מ"י נ. קורמן, פ"ד נד (661-662, 653)."

ושנינו מפי השי' בך בדנ"פ 3391/95 סימון בן ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(2), 377, עמ' 419-418:

"אלא כמו בכל משפט פלילי, רק טבעי הוא, שהשופט מנסה לברר קודם מהן הראיות המפלילות את הנאשם, וכאשר מגיע הוא למסקנה, כי לכאורה ישנן ראיות מספיקות כאלה, הרי בוחן הוא שמא יש בכל זאת ביתר הראיות כדי לעורר ספק סביר במסקנה המרשיעה. אם אחרי בחינה של מכלול הראיות חש השופט, כי אין הוא משוכנע באשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר, הרי עליו לזכותו".

ומפי השי' ת' אור: בדנ"פ 3391/95, עמ' 447-448:

"אשר לקיומו של ספק סביר, הרי שמקום בו מתעורר ספק לגבי גירסה מרשיעה, אשר הוא ספק ממשי ורציונלי המעוגן בעובדות המקרה, יש מקום לקבוע כי קיים "ספק סביר" בשאלת אשמתו של הנאשם. ברוח זו ציין הנשיא ברק בע"פ 1003/92 רסלאן נ' מדינת ישראל (טרם פורסם), כי יכול לקום ספק סביר מקום בו קיימת "אפשרות סבירה", אשר "הסתברותה 'סובסטאנטיבית ולא אפסית'" לקיומה של אפשרות חלופית לאפשרות המרשיעה או למערכת נסיבות אחרת מן המערכת המרשיעה (סעיף 10 לפסק הדין). מכך עולה, כי אין די באפשרות גרידא לכך שהנאשם הוא חף מפשע. נדרשת אפשרות מציאותית, אשר יש לה בסיס. אין די באפשרות תיאורטית, המעוגנת אך בספקולציות או השערות, אשר אינן נתמכות בראיות (או בהיעדרן)". (הדגשות שלי – ע.ק.ה).

והלאה משם, דברי כבוד השי' דורנר בעמ' 476-477:

"...בית המשפט רשאי להרשיע רק אם כל ההסברים והפרשנויות שניתנו לראיות המצביעות על חפותו של הנאשם נדחו כחסרי ערך. על בית המשפט להשתכנע כי העובדות אינן מתיישבות עם מסקנה ראציונאלית כלשהי אחרת מזו שהנאשם אשם בדינו... בעת ההערכה של חומר הראיות, על בית המשפט לשאוף ליישומו של מבחן הבנוי על ההסבר הסביר. במה דברים אמורים: המבחן מורכב משני יסודות -

'ספק' ו'סביר'. שם התואר שניתוסף לשם העצם 'ספק' אינו בגדר סרח עודף מילולי מיותר; הוא בא לסייג ולהקנות לספק תכונה מוגדרת. קיומה של התכונה האמורה נבחן לפי אמות המידה הראציונאליות המקובלות עלינו. בביטוי 'סביר' טמונים הסינון והמיון בין עניינים שיש להם אחיזה הגיונית במציאות לבין דברים שהם ספקולציות נעדרות תשתית....

...הערכת הראיות אינה איפוא עניין אך לאינטואיציה שיפוטית, אלא עליה להיעשות על-פי עקרונות לוגיים המשקפים את נטל השיכנוע ומידת ההוכחה הנהוגים במשפטים פליליים. בגדר עקרונות אלה, ההלכה היא כי מקום שביט -משפט לא דחה הסבר מתקבל על-הדעת לראיות מרשיעות כבלתי מהימן, יזוכה הנאשם גם אם בית-המשפט לא היה מוכן לקבוע כי ההסבר הוא מהימן. עמד על כך השופט ש"ז חשין:

"... אין [על הנאשם] להוכיח את חפותו מפשע; כל מה שמוטל עליו הוא: לתת דברי הסבר להנחה אשר עלתה מתוך הוכחותיה של הקטיגוריה. נתן הסבר המתקבל על הדעת, והשופט מקבל הסבר זה, עליו לזכותו. נתן הסבר המתקבל על הדעת, אך השופט אין בידו להחליט אם יקבל דברי הסבר אלה או ידחם - כלומר: אינו מוכן להכריע אם דברים אלה נכונים הם או לא - עליו לזכותו מפני הספק. נתן הנאשם הסבר מתקבל על הדעת, אך השופט אינו מאמין בדברי הסברו, או הסברו אינו מתקבל על הדעת, או לא נתן כל הסבר, שוקל השופט את כל המסיבות ואת כל דברי ההוכחה - בשוותו לנגד עניו תמיד את הכלל היסודי והראשי, היינו: כי חובת ההוכחה רובצת על שכמה של הקטיגוריה עד סוף כל הסופות - ואז הוא רשאי - אך אינו מצווה - לחייב את הנאשם בדין."

[ע"פ 20/51 פודמסקי נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ה 1196
1187, ההדגשות הוספו.]

התביעה אינה יוצאת איפוא ידי חובת נטל השיכנוע על-ידי הצגת תשתית ראייתית מרשיעה, אלא מוטל עליה לשלול כל הסבר המתיישב עם חפות הנאשם, העולה לכאורה ממכלול הראיות".

ולעניננו, השאלה הגדולה הנשאלת בתיק זה, הינה האם האדם אחריו רדפה שרה, בת המתלוננת, הינו אותו אדם הוא אותה טענה לראות כדמות, עם גבה אליה, עת ירדה במדרגות, אל אמה, השוכבת, זועקת לעזרה?
האם יכול לו להמצא, אותו בטחון משפטי, על פי מבחני הדין, באותו זיהוי נטען של הנאשם, באמצעות דברי שרה?

האם ניתן לייחס משקל מלא לדבריה, לעניין **המשך** זיהוי מעקב וריצה? כביכול, האישה/הדמות/גב הדמות כתיאורה, בו הבחינה כטענתה בעדותה ובנ/2, בעת רדתה במדרגות ואשר דלקה אחריו על מנת לתופסו הינו מי אשר נתפס על ידי העד אמיר והשוטרים, הוא השודד, הוא הנאשם?

שאלה זו - שאלת מפתח היא. כאשר לראיה זו, דברי שרה, כמשקלם, אמורות להתווסף שאר ראיות אשר בשטח, בבחינת חוליות המצטרפות למשקלה הנבחן של זו; ההתמלאה דרישת הדין בבטחון המשפטי אם לאו?

באמירה, כי אין ספק בתפיסת הנאשם בשעה 16:45, על ידי השוטרים תשובה וחי, ליד הבית אשר בדיזינגוף 81 תל אביב, הלא הוא מקום מגורי המתלוננת ובתה שרה; אין גם מחלוקת, כי הטבעת אשר נגנבה בעת השוד, מהמתלוננת, נמצאה ברחוב ליד העץ, ליד הבית מס' 81 ברח' דיזינגוף.

ועדיין, נקודת המוצא, היא בשאלת זיהוי הנאשם כשודד, למן תחילת קשר עין נטען ועד לתפיסת הנאשם והאזקתו על ידי השוטרים.

צא וראה, כי בוצע שוד במתלוננת עת חזרה לביתה, עת נכנסה פנימה לתוך חדר המדרגות, לאחר אשר בתה פתחה לה הדלת באמצעות האינטרקום. אותה בת, הגרה למעלה, בקומה שניה, המתלוננת בקומה ראשונה, והעדה, השכנה פרלה, בקומה השלישית.
בוצע השוד באותה אלימות, המוצאת ביטוי הן בדברי מתלוננת כנוצר; באותה שריטה באותם כאבים, באותה תחבושת אלסטית לריפוייה, ומוצאת גם ביטוייה בדברי הבת שרה, כמו גם השכנה פרלה (לעיל).

בוצע שוד אלים באישה בת 88, בשעות אחר הצהריים, של ה-4.5.05, והוסרה בכוח טבעת, בגרימת שריטה לאצבע. טבעת - בעלת ערך, דבר של ערך סנטימנטלי למתלוננת, מי אשר נתנה הטבעת לאמה וקבלה אותו, בזמנו, מחמה ז"ל.

כאמור, השאלה אינה בעניין עצם ביצוע השוד, אלא בבחינת מבצעו: הנאשם הוא, אם לאו?

וראשית דבר, ראש וראשונה אל בחינת הזיהוי על ידי שרה.

ויאמר במפורש, כי מאמינה אני לעדה, כי היא עצמה מאמינה לדבריה. אולם – לא בכך סגי לעניננו.

ניצבת השאלה כמבחני הדין: האם זהו נטען זה מהווה אותה אמת אובייקטיבית, או שמא תאמר מהווה הוא אותה אמת סובייקטיבית, זו אשר עיבדה במוחה העדה ומסרה אותה בסיומו של עיבוד בנ/2, ואחר כך בבית המשפט, כאשר הדברים מקובעים במוחה וסדורים כגירסתה לאחר מתן ת/19/01 בערב יום ארוע?

ושנינו מפי כבוד השי' א' א' לוי בע"פ 492/02 יוסף עסל נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6), 935 עמ' 943-944:

"העולה מהאמור הוא, שקביעת משקלו של מסדר זהו נעשיית על פי מבחן כפול, שאחד מהם הוא העמידה באותם כללים שמניתי, ולא די במבחן האחר - אמינותו של המזהה בעיניו של בית המשפט. וכך מצא הדבר את ביטויו בע"פ 648/77, קריב נ' מדינת ישראל פד"י לב(758, 729, 2):

"...לענין המהימנות, לא הרי זיהויו של הנאשם על ידי קרבן העבירה כהרי עדותו של מה שקרה לו, אפילו נצא מן ההנחה שהצד השווה שבהם הוא מהימנות המזהה והעד כדובר אמת. מהימנותו כדובר אמת מטביעה הן על עדות הזיהוי והן על עדות המעשה חותם של אמת סובייקטיבית; אך עד שיוכל בית המשפט, על-ידי שיסמוך ידו על אמת זו, להפכה לאמת אובייקטיבית (כביכול), צריך הוא להיות סמוך ובטוח תחילה שהעד, בהאמינו לתומו שכל עדותו אמת היא, לא טעה, לא מתוך היסח הדעת ולא מתוך מגבלות הזכרון האנושי ולא מתוך השפעות חיצוניות או תת-הכרתיות. כשמדובר הוא בסיפור מעשה מפי עד-

דובר-אמת, והסיפור הוא הגיוני וסביר, אין מקום, בדרך כלל, לחשוש לטעויות מעין אלו; שאם לא תאמר כן, לא יהיה סוף לחיטוטים ולפלפולים פסיכולוגיים, וכל שיטת הראיות שלנו סופה להתמוטט. ואילו בזיהוי הנאשם על ידי קרבן העבירה, כשאין ראיה אחרת הקושרת את הנאשם לעבירה, יש, בדרך כלל, לחשוש מטעויות מעין אלו - לא משום שלענין זה נפגמה כהוא-זה מהימנותו של המזזה כדובר אמת, אלא אף-על-פי שלא נפגמה כלל... הרי רובם ככולם של הזיהויים המוטעים שהביאו לידי הרשעתם של חפים מפשע, נעשו בתום-לב על-ידי עדי אמת: רק משום שהיו מהימנים על השופטים או המושבעים, האמינו להם גם לענין הזיהויים. חייבים אנו ללמוד את הלקח הפשוט ממשגים אשר כאלה שכבר נחשפו ונחקרו דיים - והוא שלענין זיהויו של הנאשם בידי קרבן העבירה, במהימנות המזזה לא סגי. ואולם אין צריך לומר שגם לענין זיהוי זה תנאי בל יעבור הוא, כנקודת מוצא, שהמזזה יהא נאמן על בית-המשפט כדובר אמת".

גם לאחר שנמצא כי מסדר הזיהוי נערך כדת וכדין, וגם לאחר ששוכנע בית המשפט מאמינותו של המזזה, ראוי כי ייעשה שימוש במבחני-עזר נוספים, וכוונתי לבחינתן של הנסיבות אשר אפפו את הטבעת הדמות בזכרוננו של העד: למשל, מהו משך הזמן שבו צפה העד בעבריו; מאיזה מרחק; האם ההסתכלות הופרעה על ידי נתונים אוביקטיביים; מה היתה מידת התאורה, וכיוצא באלה עניינים (ע"פ 347/88, דימיאניוק נ' מדינת ישראל פד"י מז(403, 221, 4), (4). לכך נכון להוסיף גם את רכיב הזמן שחלף מאז מפגשו של העד עם העבריין ועד לעריכת המסדר, וכן מהי מידת הבטחון שגילה העד בשאלת הזיהוי, ועניין אחרון זה נכנס לגדרה של שאלת האמינות הסוביקטיבית של העד".

ומהכא להתם:

האם תאמר כי אימרותיה, ת/9 ונ/1, בערב המקרה, לאנשי המשטרה, אינן משליכות צל כבד על משקל דבריה, יום לאחר מכן, בנ/2, ועל עדותה בבית המשפט? האין בהן, כנתוחן, כדי הטלת ספק בטענת זהוי, קשר עין של זהוי נטען, למן חדר מדרגות בואך למרדף ברחוב?

ואל מה יכוונו הדברים?

מצינו כזכור, בת/9 מיום ארוע, שעה 30:17, דברי שרה, הבת, לחוקרת. שם, מספרת היא, כי שמעה את צעקות אמה, ירדה בריצה מדירתה במדרגות **"ופתחה את דלת הכניסה היא הבחינה באדם בעל בגדים כהים ושיער בהיר, רץ ופונה לרחוב בר כוכבא. היא רצה אחריו תוך שהיא צועקת לעזרה וגו'".**

והלאה מכן, (שם, עמ' 2), כאשר נעצר הנאשם על ידי אמיר, מספרת שרה לחוקר כי **"בשלב זה הבחינה בפניו ובפרופיל פניו ולאחר שנעצר על ידי רוויטל וחי, זיהתה אותו בוודאות והבחינה בפרופיל פניו".**

בואך גם אל אותו נ/1 מיום ארוע, הודעתה במרחב ירקון, של הבת, שרה, כבר שעתיים מאוחר יותר ממסירת ת/9, בהודעה מסודרת, לאמור:

"ש: איך את ידעת מי זה הגנב? ת: כשיצאתי מהבנין ראיתי את הגב שלו כשהוא רץ ואני אחריו לכיוון רחוב בר כוכבא בתל אביב".

וקודם לכן, בדבריה, כי לאחר שמיעת הצעקות והצרחות מצד אמה ירדה מהר למטה **"השכנה בשם פרלה היתה ליז אמא שלי כי היא גרה מתחתי והגיעה לפני".**

הנה כי כן, גם לו תתעלם מאותה טעות ברורה; מאותה עובדה כי כביכול, בעת אשר ירדה שרה היתה השכנה פרלה כבר ליז המתלוננת - דבר אשר פרלה עצמה מעידה עליו כי לא כך היה, וגם שרה מתקנת זאת בעדותה - הרי השאלה העיקרית המוצגת בדבר זיהוי הנאשם כשודד באותו המשך קשר עין - מוצא בדברים אלה, של הבת, אותו ספק זיהוי.

ודוק:

העיד חוקר המשטרה אשר גבה את נ/1, כי גם לו תאמר כי היתה הבת "קצת בלחץ וקצת התרגשות והתחילה לדבר בצורה קצת מבולבלת", כדבריו, הרי ברגע בו הבין מה מדברת העדה, כתב ההודעה על פי זה, נתן לה לקרוא וחתמה היא.

הוסיף כזכור, העד כי לא יתכן כי לא הבינה העדה. זאת - מתוך ושאל שלוש פעמים על מנת לוודא הבנתה (שם, עמ' 29).

ומה נובע, לכאורה, מקיבוצם של ת/9 ונ/1, לתוכן האמור בהם בהשלכה לשאלה הגדולה? נובע לכאורה, כי עת יצאה שרה מהבנין ראתה "את הגב שלו כשהוא רץ".

הוה אומר:

עת יצאה מהבנין ולא עת שהתה בו, אפילו באותו פרק זמן קצר בו ירדה לעזרת אמה המוטלת צועקת וצורחת.

לא ראתה את פניו, לא מסרה, לא בנ/1 ולא בת/9 על קומתו, פרטים אחרים מזהים, פרט לשיער בהיר ובגדים כהים.

תיאור סתמי. תיאור היכול להתאים ללא מעט אנשים, ברחוב דיזנגוף שעה 16:00-16:45. יום חול, עדיין לא ערב יום השואה, בעיבורה של עיר, הלכה למעשה, בין דיזנגוף סנטר לבין כיכר דיזנגוף. "שער בהיר", כתיאורה בת/9, כאשר לנאשם שיער חום/חום כהה (שם, עמ' 15) וכעולה מתיאור עצמו בפני השוטר מיד בחקירתו ת/10 עמ' 2 "שיער חום מלא". ואין כל רבותא לאור זאת לעובדה, כי נוהג הנאשם לצבוע שערו אחת לתקופה (שם, עמ' 45), בכל הנחה לרעתו כנגד ראית שטח. (וראה גם דברי השוטר התופס, חי בת/5).

אכן, עדיין, שאלה היא, הצריכה לה בדיקה, מה לו לנאשם שם אותה עת, ושאלה זו תהיה נידונה לה בהמשך. אך עדיין, המצב אותו מתארת העדה בשתי אמרותיה, כאשר השניה היא בהודעה מסודרת - עניינה במפגש ראשון עם הנאשם, רק עת יצאה מהבנין וראתה את גבו של הנאשם עת הוא רץ.

אכן, למחרת, מסרה העדה גירסה מתוקנת בנ/2. ולמחרת - הכוונה ב-5.05.05 שעה 14:43, לאותו חוקר.

שם, תיקנה ומסרה כי ירדה לאמה לפני השכנה פרלה, וכי "בזמן שירדתי ראיתי את אמא שלי על המדרגות צועקת ואני באותה שניה ראיתי את הגב של החשוד שסוגר את הדלת ובורח. אני מיד רדפתי אחריו וצעקתי וגו'".

בתחילת הודעתה זו, נ/2, מסרה שרה כי רוצה היא לתקן כמה דברים אשר אמרה בעדות הקודמת אמש מתוך והיתה בלחץ ועצבים, כדבריה, ממצבה של אמה, ולכן חלק מהדברים אותם אמרה, היו מתוך בלבול.

ושוב, אין מדובר בהטלת דופי בדבריה של הבת, שרה, כמי אשר מנסה לכרוך הנאשם למעשה אשר לא עשה, או כי מנסה היא להטות את האמת, על פי דרך הנראית לה על כגחמה כלשהי, או חלילה זדון.

ולא היא.

אולם, לכוחה של התרשמות ראשונה כפי מסירתה, פעמיים, והשניה - כשעתיים לאחר הראשונה – כח עז משלה.

במשך שתי הזדמנויות, כמתואר, לא נמסר דבר וחצי דבר על קשר עין ראשון, כלשהו, בתוך חדר המדרגות.

אין ספק, כי הרהרה הבת שרה ביממה אשר עברה, במה אשר אירע יום קודם לכן. נזכרה בדברים, כדבריה, ובאה לספרם למשטרה, בנ/2; לתקן דבריה הקודמים, תיקונם - כפי מסירתם, כאמור, גם לבית המשפט.

אולם, כבר נאמר רבות על זכרון בן אנוש. על תעותועי זכרון. על טעות העלולה, חלילה, לנבוע מאותה בניה מחדש של זכרון, מצירופיו שלו במוחו של אדם, תם ואמין, אשר כל כוונה רעה אין בליבו (לעיל).

אותה בחינה ידועה וברורה, בין אותה הטבעה אובייקטיבית בזכרון לאותה הטבעה סובייקטיבית.

אותה אבחנה וזהירות מופלגת, הצריכה לה לעניין זיהויו של אדם כמי אשר ביצע עבירה. כל זאת - שמא תאמר טעות נפלה אצל המזהה, מזהה החף מאינטרס אישי כנגד הנאשם או החשוד אותה עת. אותו אדם - היכול לו להיות משוכנע בליבו ובשכלו, כי מי אשר נתפס בכף והוצבע על ידו ככזה, הוא זה אשר ביצע את העבירה. אותו אדם העלול לטעות, לדבוק בטעותו, וחלילה - יכולה מסכת ראיות להתבסס על טעות שכזו ולהביא להרשעת אדם חף מעוון.

ואם בזהירות רבה חייב לו בית משפט כאשר מדובר בזיהוי באופן הרגיל, וחייב הוא לבדוק בציציותיהם של אמצעי זיהוי, בדרך הזיהוי - הרי כאן, לאור פער בין גרסאות נ/1, ת/9 ולמחרת נ/2, צריכה הבדיקה להיות מחמירה, אשר סופה במסקנה כנגד זהו בטוח על פי עדות הבת, בהצלבת אל שאר ראיות.

ויתרה מזו:

אף בבחינת דברי העדה כתיאורה;

אף לו תאמר הבחינה העדה באותה שניה, כדבריה, בגב החשוד הסוגר את הדלת ובורת, הרי הבחינה בו בסיטואציה קשה עד מאוד:

אמה המבוגרת - בת ה-88, אשר כעדות הבת, דואגת היא לה ואחראית לשלומה - זועקת לעזרה וצורחת, מוטלת על המדרגות, כתיאור המקום (לעיל). והנה, ניצבת העדה, במעלה עוד שש מדרגות הנותרות לה, כאשר לפנייה אמה, במצבה. צריכה היא להציץ - ולבדוק בדיקה ראשונית האם שלום לאמה, ולרוץ, כדבריה, על מנת ולתפוס הגנב. זאת - לאחר אשר רואה, כי יכולה היא להשאיר את אמה באותו מצב ולפתוח במרדף.

ועדיין - אין מדובר בשניה. אף לדברי שרה מדובר בפרק זמן, אולי לא ארוך, אך וודאי לא קצר עד מאוד. המתלוננת, כזכור, מעידה כי דיברה עם הבת "**לא הרבה זמן**". אך אין להסיק כי "**בשניה**" מדובר. ההגיון והסבירות ענינם במספר שניות לפחות.

כי כן, במהלך אותו זמן, בתנועת רחוב דיזנגוף, אותה שעה, יכול להעלם לו השודד. יכול הוא לזרוק הטבעת לאותו עץ בפינת רחובות דיזנגוף 81 בר כוכבא, הלא הוא בית הנשדדת, המתלוננת. זאת - כאשר מבחין הוא כי יורד מיד מישהו לעזרתה; את שומע הצעקות יכול השודד לברוח ולהעלם לכל כיוון, בין בהליכה רגילה ובין בריצה בינות בני אדם רבים העושים דרכם ומעשיהם ברחוב דיזנגוף ההומה, כאמור.

צא וראה, כי **לא** הבחינה העדה בשקית כלשהי אשר החזיק השודד, עת הבחינה בו בחדר המדרגות כדבריה; שקית, אשר ראתה בנאשם עת נתפס, כמו גם ראו השוטרים והאזרח אמיר אשר נאבק ותפס את הנאשם במעלה רחוב בר כוכבא. רק בעת תפיסתו של הנאשם יכלה היא להבחין בפניו יכלה היא להבחין בצדודיתו כפי אשר תואר קודם לכן, על ידי השוטרת.

ראתה היא את החולצה הכהה המכנסים הכהים כפי אשר תיארה בעדותה, או, כפי אשר אמרה בעדותה (שם, עמ' 14). ראתה את הנאשם כדמות בחדר המדרגות. היתה בקשר עין רציף אחר הגב שלו "התמקדתי על הגב שראיתי בחדר המדרגות התמקדתי על הגב כשרצתי אחריו". ובעמ' 15 "היות והתמקדתי על הגב שלו על הדמות שלו מאחורנית וכשיצאתי ראיתי את הדמות שפנתה ימינה וכו".

הוסיפה העדה וטענה לודאות זהויה, כי ראתה את הדמות, ראתה את כל הדמות, ראתה את צבע המכנסים וצבע החולצה הכהים. אומרת היא (שם, שם) כי את פניו ראתה רק לאחר שעצרוהו ראתה אותו מטר וחצי מחוץ לבנין "הוא רץ ואני רצתי אחריו" (שם, עמ' 14).

ועדיין זיהוי קשה, על פגמיו, על סתירותיו המהותיות, היורדות לשורש ודאות זהוי; זיהוי המחייב אותה הזהירות הלאה ממנו בבדיקת מכלול ראיות כנגד הנאשם.

הוסף לכך גם, כי בנ/1 אומרת העדה כי "תפסתי אותן והצליח לברוח לי מהיד". והרי - לא כך היו הדברים. לא הצליחה לתפוס הנאשם ולא ברח לה מהיד. הסבר העדה כי התכוונה לביטוי האנגלי "אי גוט היס", אינו מתיישב עם תוכן האמור כפשוטו וכרצף מסירתו. מילותיה מדברות בעד עצמן. תיאור זה - מנוגד למתרחש בשטח כעולה מדברי העד התופס, אמיר, ואף העדה עצמה נסוגה מכך.

ומכאן לבחינת ראיות אחרות העומדות כנגד הנאשם לכאורה:

ושנינו מפיו של כבוד השופט א' א' לוי בע"פ 334/02 דידי סיבוני נ' מדינת ישראל, תק-על-2003(1), 237, עמ' 239 פסקה 4:

"...באשר לראיות, אלו הן בעיקרן ראיות נסיבתיות, וכידוע הלכה היא, שמשקלן של ראיות מסוג זה אינו נמדד על פי משקלה של כל ראיה בפני עצמה, אלא על פי משקלן הכולל כמארג. רק כאשר בחינתו של מארג זה על פי כללי ההיגיון וניסיון החיים מלמדת כי המסקנה המפלילה העולה מהראיות גוברת על כל ספק סביר, ומבטלת תרחישים אפשריים אחרים, יש בכוחן של הראיות הנסיבתיות להכריע את הכף לחובת הנאשם. מכאן, שאם לאחר אותה בחינה לא נשללים תרחישים אשר עשויים להתיישב עם חפותו של נאשם, יש להכריע את הכף לזכותו (ראו ע"פ 6527, 6096/94, מנצור ואח' נ' מדינת ישראל, פד"י נ(736, 732, 3); ע"פ 3974/92, אזולאי ואח' נ' מדינת ישראל, פד"י מז(565, 2), 570; דנ"פ 3391/95, בן-ארי נ' מדינת ישראל, פד"י נא(377, 2), ע"פ 2799/98, סבאג' נ' מדינת ישראל, פד"י נג(412, 408, 3)". (הדגשות שלי - ע.ק.ה).

ודברי כבוד השופט א' מצא בע"פ 2799/98 אסעד סבאג' נ' מדינת ישראל, תק-על-299(2), 33, עמ' 35:

"...אכן, כאשר הראיות הנסיבתיות מצביעות, לכאורה, באורח ברור על קיום אשמה, היעדר הסבר מצד הנאשם, או שקריו, שהם רלוואנטיים לנושא העבירה המיוחסת לו, עשויים לחזק את הראיות הנסיבתיות ולתמוך בהרשעתו (ראו, לדוגמה, ע"פ 5152/91 חליוה נ' מדינת ישראל, תקדין-עליון 321(3)95, פסקה 15 לפסק הדין). אך כשהראיות הנסיבתיות מצביעות, לכל היותר, על קיום חשד כבד, אין בכוחם של היעדר הסבר מצד הנאשם, או שקריו, כדי למלא את החסר בראיות

התביעה" (ע"פ 836/81 לביא נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(692) 3, בעמ' 699-698, והאסמכתאות המובאות שם).

ובשאלה: האם ריצתו של הנאשם במעלה הרחוב, או תרצי לומר, בכל הנחה לטובתו, הליכתו המהירה במעלה רחוב בר כוכבא, מאבקו בספר אמיר, שכנה של המתלוננת והבת, ריצתו חזרה לכיוון דיזנגוף כאשר השוטרים מאחוריו בצווי "עצור", מאבקו בשוטרים ומציאת הטבעת סמוך למקום מעצרו – מהוות חוליות סוגרות על קביעת הנאשם כשודד, חרף אותו ספק זיהוי על ידי שרה? התאמר, כי אותם דברים נמנים, מרפאים כל פגם וספק בזיהוי הנאשם ככזה על ידי שרה, ומאפשרות קביעת אשמתו ללא אותו ספק סביר?

התשובה לכך הינה בשלילה.

ויבואר:

כמתואר במצע העובדתי וכעולה מקריאה מדוקדקת באימרות החשוד, בין במשטרה, בין בזמן עיכובו ובין בעדותו – מוסר הוא ועונה הוא לפשר מעשיו אותה עת, באותה סביבה, לרבות פשר הליכתו המהירה, או תרצי לומר אף ריצתו, במעלה רחוב בר כוכבא בואך מרחוב דיזנגוף לכיון רחוב בן יהודה.

קראתי דבריו ואימרותיו של הנאשם. קראתי שוב את עדותו בבית המשפט, ושמתי ליבי, באותה התרשמות של בית משפט היושב בדין אף לדרך התנהגותו, לדרך דיבורו, לעברית השונה השגורה בפיו, ("הגעתי אצלו" שם, עמ' 37) למניירות שונות בדרך דיבור. אין זה מצב בו לא האמנתי לנאשם הן בעת שמיעת דבריו והן בעת קריאה חוזרת ובודקת של מכלול ראיות.

ובמה מדובר?

בגירסת הנאשם, בקליפת אגוז, כי בזמן ארוע - היה הוא בפגישה, פגישה לצורך פרנסה/עבודה, ושהה אצל המתווך, אותו עד הגנה מהימן, עופר, מי אשר משרדו בדיזנגוף 75 בתל אביב בין דיזנגוף סנטר ורחוב בר כוכבא הנ"ל. אותו מתווך, אשר אינו זוכר את השעה המדוייקת. ואין להלין על כך עליו. אולם, כדבריו, בסביבות השעה ארבע היתה הפגישה ביניהם. פגישה אקראית. לא נקבעה מראש, הנאשם

– היה מגיע למשרדו של אותו עופר מדי פעם. או אז נוהגים הם לשבת כחצי שעה, שלושת רבעי שעה ומדברים.

ביום הארוע - הביא לו הנאשם ניירת בדבר מגרש למכירה, בראשון לציון ומגרש אחר באיזור הקאנטרי קלאב.

אומר העד, כי אם לא היה זה ערב יום השואה - לא היה זוכר את האירוע. היה זה יום לחוץ ורצה הוא לסגור בשעה 19:00.

התרשמתי מדבריו כי גם מה אשר מסר בת/11, על לוח זמנים - "היה בערך". "את האמת, זה יכול היה להיות כל זמן שהוא בין 3.45 עד 5.00 אין לי יומן פגישות. ההצהרה שלי היתה בערך. הוא תמיד בא אלי לקראת סוף היום".

ולזכור ולא לשכוח, כי כבר בת/10 מיום ארוע, מיד לאחריו, באימרתו, מספר הנאשם על אותה פגישה, כמו גם על הליכתו למתווך האחר הלא הוא אפי, (להלן). מוסר הוא מיד גרסתו אף בעת דיון ההקראה (לעיל).

ואכן, כפי שאין די בשקריו של נאשם כדי להרשיעו ויכולים הם רק לחזק ראיות כנגדו, אשר בהעדרן של האחרונות לא נתן להרשיעו - כך גם אין בהתנהגות לכאורה מפלילה, כזו אשר הסבר לצידה כדי להרשיעו. וראה ענין זה בהשלכתו לכאן, ע"פ 426/67 בכר נ' מדינת ישראל, פד"י כ"ב (1) 477; ע"פ 565/77 יעיש לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(1), 692; ע"פ 836/81 חיים לביא נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3), 692; ע"פ 4138, 4086/91 יוסף מימון נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2), 868.

ושנינו מפיה של כבוד השופטת נתניהו בע"פ 3514/91 אבו רקייק סלימאן נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(5), 126, עמ' 131-130:

"ודברי השופט לנדוי בע"פ 426/67 פד"י כ"ב (1) 477) 1) שהובאו בהסכמה בע"פ 565/77 הנ"ל בע' 695 ובע"פ 836/81 הנ"ל בעמ' 698-699:

... "הנני גורס שעלינו לנהוג זהירות בהעמדת הרשעה אף במקצת על כך שהנאשם נתן הסבר אשר נמצא כוזב, פן נכשל באחד הימים בהרשעת אדם חף מפשע. כבר נאמר אצלנו לא פעם שהסבר כוזב עשוי לחזק את האימון של בית המשפט במהימנות העדויות מטעם התביעה, אך

אין הוא יכול למלא חלל הקיים במערכת התביעה מבחינת כמות ההוכחות - ה"יש" הדרוש להרשעה. אין זו אף צורה אחרת של הכלל הידוע שכל ספק מתקבל על הדעת חייב להתפרש לזכות הנאשם."

וראה גם ע"פ 636/81 הנ"ל; ע"פ 4086, 4138/91 (טרם פורסם)". ובהשלכה לעניננו.

הנה כי כך :

הווה אומר מעתה – באותו פרק זמן בו מתבצע השוד, יש לו לנאשם הסבר ותימוכין על המצאותו באותה סביבה.

וכדבריו - הולך הוא, לאחר פגישתו עם עופר, ובדרך - מחליט ללכת למתווך האחר, אפי, מי אשר משרדו ברחוב בן יהודה 48 בתל אביב.

אין חולק כי דרך נכונה לאותה הליכה, תהא דרך אותו רחוב בר כוכבא, בחיבורו הלאה לרחוב בוגרשוב, בואך בן יהודה.

ושוב, כמו עם עופר - לא היתה פגישה קבועה מראש.

לא קבע הוא עם אותו אפי כי יבוא אליו. אותו אפי, מי אשר מאשר בעדותו, כי היה הנאשם נכנס אליו בעבר, פעם או פעמיים, אולי לפני חודשיים שלושה, וכאשר הנאשם אמר לו, כי קיים אדם הרוצה למכור מגרשים. עוד הוסיף העד, כי הנאשם היה מגיע אליו באקראי מבלי לתאם פגישה וגם זוכר, כך חושב, כי פעם אחת היתה, בה התקשר הנאשם ואמר כי רוצה הוא לבוא.

ושוב, חזרה לדברי הנאשם עצמו. על פי דברי הנאשם, כבר בת/10, מספר הוא כי לא עשה שום דבר. ודבר אין לו עם מה אשר מוטח בפניו; כי היה בפגישה ליד דיזנגוף סנטר, או אז עשה ריצה קלה כי מיהר לעוד פגישה בקשר לנדל"ן. וכך גם בדבריו, עת נעצר על ידי השוטרת תשובה, שם מסר כי רץ מתוך והוא ממהר לפגישה. והסביר הנאשם כי "**בשבילי ללכת לראות מישהו זה פגישה**".

הלך מהר כדי להספיק.

צא וראה, כי פגישותיו, אלה, אשר קיים בעבר עם המתווך עופר, כמו גם עם אפי, לא היו פגישות קבועות מראש. אלא, היה הנאשם בא ספונטאנית, או התקשר קודם, לאותו אפי, כפי אשר גם מוסר הנאשם בעמוד 2 לת/10.

לא מדובר בהסבר כבוש של הנאשם להמצאותו במקום, כמו גם להסבר ריצתו הקלה, כדבריו, ממתווך אחד למתווך שני.

אין גם ספק, כי הנאשם, בעת התפסו, החזיק בשקית לא קטנה. אין גם ספק, כי הראה הנאשם ניירת למתווך עופר, עת ישב איתו, כחצי שעה, שלושת רבעי שעה. אותם ניירות – החזיק בשקית. נאשם, בן חמישים, ללא עבר פלילי, היוצא מפגישה עסקית, מרחק של כלום בינה לבין בית הנשדדת.

ואף לו תאמר צל של חשד, או צל כבד רובץ על הנאשם – עדיין, הסברו עולה בקנה אחד עם אותה אפשרות בלתי נסתרת להמצאותו במקום. להסבר ריצתו למתווך השני, אשר אליו רצה להספיק בשעות אחר הצהרים מוקדמות, טרם סגירת עסקים בשעה מוקדמת יותר, ערב יום השואה.

אותו הסבר, הנמסר מיד, בטרוניית נאשם, הן לשוטרים העוצרים אותו בת/6 בדוח העיכוב, והן הלאה מכו, מיד עם חקירתו ב9: 19, בת/10 והן בבית המשפט. אותו הסבר העולה בקנה אחד עם ריצתו והשתחררותו מאמיר התופסו, ללא כל ספק בחולצתו, על מנת לעוצרו. אותה תפיסה המתוארת על ידי הנאשם כחנק.

נדוק – על פי גרסתו, עובר אורח תמים וחף הוא; לא יודע הוא מדוע אמיר תפסו בחולצתו; לא יודע הוא למה עצרו אותו אמיר או השוטרים, כאשר חיפוש בכליו - לא העלה דבר. בזעקתו המידית והנמשכת כי מדובר בטעות, טעות קשה, צירוף מקרים, אשר בגינה מוצא הוא עצמו, כזעקתו, עצור ונאשם.

התאמר על פי מבחני הדין, כי הסברו אינו מתקבל על הדעת. כי אינו סביר? אפשרי? האם לא תאמר כי די בהסברו כבחנינתו, בשקילתו, כנגד כל המונח לו, כנגדו, לכאורה, בראיות תביעה, כדי לקבוע אותו ספק סביר כדרישת הדין?

התשובה לכך בחיוב.

הן ריצתו והן מאבקו בשכן אמיר, התופס אותו במורד הליכת האחרון ובמעלה עליית הנאשם, ריצתו הלאה, בהשתחררותו במורד הרחוב, מאבקו בשוטרים לובשי המדים, כל אלה – הסבר להם.

אותו הסבר, בהתנהגות אפשרית של אדם חף מפשע. מי אשר מוצא את עצמו, לכאורה, בסיטואציה קפקאית. סיטואציה, בה נרדף הוא על ידי אנשים ויכול שלא לחשוב כי הדברים מכוונים אליו; מתוך ואין לו עצמו כל נגיעה למעשה רע - ממהר הוא לדרכו; אותו אדם, מי אשר נעצר על ידי שוטרים במקום מרכזי, בשעות יום מוארות, זועק על מה נעצר, למה אוזקים אותו וסבור, אולי רוצים לעוצרו עקב אותה מריבה אשר היתה לו עם אמיר אשר ניסה לתופסו; כך מסר באימרותיו, במידיותו. אותו אמיר – אשר לא הבין הנאשם, כדבריו, מדוע מתנפל הוא עליו? מדוע תופס הוא אותו בחולצתו? אכן, מדבר אמיר על אותה מכה אשר נחזית גם על ידי השוטרת תשובה, בפניו של אמיר. והנאשם - מדבר על הדיפתו של אמיר בין הצוואר לעצם הבריח. אולם, איני רואה רבותא בעניין. לא מתכחש הנאשם לעובדה כי ניסה להשתחרר מלפיתתו של אמיר. לא מתכחש הוא למאבק אשר ניהל איתו ולאותה תדהמה אשר הרגיש ופעל לאורה בסיטואציה כפי אשר תיאר. דברים אלה, אינם בגדר דברים רחוקים, בלתי אפשריים, תיאורטיים בלבד. יש בהם משום הסבר העולה בקנה אחד עם סבירותו של הסבר ועם סבירותו של ספק.

ולא נשכחה אותה טבעת, טבעת אשר נגנבה מהמתלוננת, באירוע השוד, זמן קצר מאוד קודם לכן, ונמצאה על ידי המתנדב באותו העץ ליד בית המצוי בדיזנגוף 81. רחוב דיזנגוף מספר 81, הלא הוא הבית המצוי בפינת בר כוכבא, הלא הוא הבית בו מתבצע השוד. לא השוטרים, אשר עצרו את הנאשם וחיפשו בכליו במקום מוצנע מעין בריות, לא אמיר, לא הבת שרה – לא ראו כל זריקה של טבעת על ידי הנאשם בעת תפיסתו. הטבעת, כזכור, נמצאה על ידי המתנדב אילן אהרון, בעקבות דברי השוטר חי, מי אשר הורה לו לבדוק לאורכו של מסלול הנאשם.

והנה –

לא נמצאה הטבעת, לא לאורך הציר של רדיפת שרה, ואמיר, או במפגש האחרון עם הנאשם ברחוב בבר כוכבא 41-39. לו היתה הטבעת נמצאת שם - היה בכך משום ראיה נוספת, כזו, אשר עוצמתה בדרגה הקושרת לכאורה הנאשם לביצוע המעשה, בהצטרף מציאה זו במסלול בריחתו במעלה בר כוכבא, אל ספק זיהוי על ידי שרה, הבת.

אולם, מציאת הטבעת בפתחו של בית, בית השוד, בתוך אדנית המקיפה העץ המצוי שם, ברחוב, אין בה לקשור הנאשם דווקא אל אותה טבעת.

אין גם להניח הנחה לרעת נאשם בהסקה נסיבתית אשר אינה מתחייבת ממכלול, ראיות כי הוא זה אשר זרק את הטבעת עת נעצר.

"לא ראינו" – ראייה בעניין הזה, ואין כל ראייה הקושרת אותו דווקא לזריקת הטבעת. זריקה אשר לו נצפית - היתה מתועדת וקושרת קשר בל ינתק בין הנאשם לשוד, אף מבלי זיהוי כלשהו על ידי מאן דהוא לרבות, כמובן, הבת שרה.

כאמור יכול וצל כבד נופל על הנאשם. אולם, אין בכך כדי להביא להרשעתו על פי הראיות הנימנות.

יש מקום ליתן לו אותו ספק סביר בסוף היום, להנותו מהספק ולקבוע כי זכאי הוא מפאת הספק מעבירת השוד.

ומה באשר לעבירת התקיפה, כדי להתנגד ללכידה ולמעצר כדין על ידי אמיר והשוטרים? נראה לי, כי באשר לאמיר - הרי פעל הנאשם, כדבריו לעיל להגנתו העצמית. זאת - בנסותו להשתחרר מלפיתת אדם אשר אינו יודע ואינו מבין מדוע מתנפל הוא עליו באמצע הרחוב, עת הולך הוא, כאמור, לפגוש מתווך נוסף.

וראה לעניין זה ת"פ (תל-אביב-יפו) 14/94 מדינת ישראל נ' גדי אלופר תק-מח 95(1), 1117, עמ' 1128:

"כבר שנינו כדברי מובאת הנשיא לשעבר, השופט זוסמן ז"ל, בע"פ

89/78 אפנ'ר נ' מ"י, לג(141) 3, בעמ' 163 כי

tied to the (accused's) tale" R.v.Duffy (1966) 2 W.L.R.229,232

"There is no lawyer's label

בדיון בכל הגנה שבירורה מתבקש מאליו על פי העובדות שנקבעו, וראה ע"פ 836/81 לביא נ' מ"י פד' לו(692) 3 בעמ' 695, 694, ע"פ 913/81 אדרי נ' מ"י פד' לז(517) 1 והלכת היסוד בהנחה לטובת נאשם אף בבחינת שקריו בע"פ 426/67 בארי ובכר נ' מ"י, פד' כב(1) עמ' 477 וראה במיוחד למן 480 עד 484 שם".

ומה באשר לאותה עבירת תקיפה, נטענת של שוטרים כדי להתנגד ולמנוע את לכידתו ומעצרו כדין בשל עבירה אשר ביצע?

נראה לי כי אף ממעשים אלה יש לזכות הנאשם.

ניסה הוא להתנגד, חרף הטלת אשם בו בדבר אשר לא ביצע. אכן, זה בלבד אין בו כדי להצדיק תקיפת שוטרים, מי אשר פועלים כדין, בתוקף סמכותם, בחשד לביצוע עבירה.

אומר השוטר חי בתחילת דבריו, כי הנאשם ניסה לברוח ולהתנגד למעצר, על אף כי אמר לו השוטר כי עצור הוא בגין גניבה של שוד טבעת. נאמר, כי לא ניתן לאזוק אותו "הוא התנגד עם הידים לתת ידים מאחורה לאזוק אותו".
 בדברי השוטר, כי אפשי, והיתה לנאשם כוונה לברוח. כי לא נתן הוא לו. כי ניסה הנאשם להשתחרר. באמירתו של השוטר חי, בסופה של חקירה, כי בפועל עמד הנאשם במקום.

אולם, הבוצעה העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום?
 התשובה לכך – בשלילה.

בדברי השוטרת תשובה, על בריחת הנאשם ותשובתו לשאלתה לה, מדוע למה בורח הוא, כי הינו מעוכב – כי ממחר הוא לפגישה.
 בתיאור האבקות, התנגדות, נסיון בריחה.
 אולם, תהא התמונה אשר תהא על פי השוטרים ברגע מעצר הנאשם, כל אחד ונוסחו שלו –
עדין, עבירת תקיפה לא בוצעה.

הווה אומר,

אל מול ריצת הנאשם, חרף צעקות השוטר מספר פעמים ל"עצור משטרה", באותו הסבר הנאשם כשקילתו לעיל כי היה נסער וחשב, כי מנסים לעצור אותו בגין אותה מריבה בלתי מובנת לו, בהתנפלות בלתי מובנת לו של העד אמיר. עדיין, אין בכך כדי הצדקה שבדין לאותה התנגדות, אפילו ללא בריחה או נסיון בריחה בזמן אזיקתו של הנאשם.
 אולם, אותה התנגדות לאזיקה – אין בה, כהסבר נאשם אותה כוונה נדרשת, כוונת תקיפה להתנגדות למעצר או ללכידה, אלא לאותם אזיקים, לאותה הפתעה.
 לא תקף הוא השוטרים כאמור כלשון כתב האישום ובלשון העבירה המיוחסת ומעבירה זו יש לזכותו גם כן.

לא ראיתי גם להרשיעו הנאשם בעבירה אחרת, על פי עובדות שהוכחו לפני אף אם עובדות אלו לא נטענו בכתב האישום. זאת - מתוך ולא ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן.

סוף דבר

בזכוי הנאשם מחמת ספק מאישומים כנגדו.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה היום י"ד באלול, תשס"ה (18 בספטמבר 2005) במעמד הצדדים.

ד"ר עדנה קפלן-הגלר 40126/05-54678313

ד"ר עדנה קפלן-הגלר
שופטת

קלדנית: רז
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה